

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhoz küldve:

Egy évre 5 frt — kr.
 Hat hónap 2 frt 50 kr.
 Három hónap 1 frt 25 kr.

Előfizetési pénzek postautalvánnyal küldhetők.

Egyes számok 12 kr-ával kaphatók a kiadóhivatalban.

BARS.

HIRDETÉSEK

Négyhasábos petit-sor egyszeri közlésért 7 fr.
 kétszeriért 6 fr, többszöriért 5 fr fizetendő.
 Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 Lr

A nyitótérben:

minden négyhasábos garmond sor díja 15 kr.
 Felülük összekötésben levő hirdető-írások, elő-
 fizetők, vagy a gyakori hirdetők tetemes díj-
 kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TARSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen: hetenként egyszer,

vasárnap reggel.

A hirdetések, előfizetések s a reklamációkat a kiadóhivatalba:

(Takarék- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

„B A R S”

XI. évfolyamára

Lapunk jelen számával befejezi pályafutásának tizedik évfolyamát.

Tíz év alatt a közönség érdekében kifejtett törekvésünk jelöli meg az irányt, melyen küzdeni fogunk tántoríthatatlanul. Ez alapon ajánljuk lapunkat a nagyközönség további, szíves jóindulatába.

Előfizetési feltételek:

Félévre 2 frt 50 kr.

Negyedévre 1 frt 25 kr.

Múlt és jövő.

— Néhány szó lapunkról. —

A jelen számmal lapunk tizedik évfolyamát fejezi be. — Távol áll tőlünk a szándék, hogy ebből valami nagy dolgot akarnánk csinálni. Ha van valami érdemünk a lap szerkesztése körül, azért kárpótolt bennünket bőven közönségünknek a lefolyt tíz év alatt tapasztalt támogatása és jó indulata. Ugy, hogy ezen tíz év mérlege határozottan a mi tartozásunkkal záródott le.

Ha mégis visszapillantunk röviden az elmúlt évtized munkájára, azt főleg azért tesszük, hogy számot vessünk önmagunkkal: vajjon elértük-e azt a célt, melyért egy évtized előtt tollat vettünk kezünkbe és hogy van-e a további munkásságnak a jövőben is jogosultsága?

Tartózkodás nélkül meg kell vallanunk, hogy valami világraszóló, nagy ideák lapunk alapításakor nem lebegtek szemünk előtt. Azoknak érdekében se hivatást, se kedvet nem éreztünk volna a küzdelemre. A mi hivatásunk csak az volt, hogy az ország egy kis részének a mi vidékünk-

nek és a mi városunknak érdekeit előbbre vigyük!

Országszerte megindult mozgalom, hogy a művelődésnek egyes gócpontjai teremtsenek, honnan a kultúra, az anyagi jólét és a nemzeti eszme az egész országban elterjedjen. Általános lett a meggyőződés, hogy egymagában véve a főváros fejlődése még nem biztosítja az ország felvirágzását, hanem szükséges, hogy minden vidék a maga művelődési ügyét kezébe vegye és intézményeket létesítsen, melyek az ország azon részének lakosságát összekötik, annak intellektuális és anyagi fejlődését előmozdítják.

És így a nagy általánosságok mellett megindult országszerte a detailmunka: az egyes részeknek, a városoknak emelése, intézményekkel való ellátása és felszerelése.

Mi is megmozdultunk, hogy saját erőnkkel emelkedjünk a kultúra lépcsőjén egy fokkal feljebb.

És ezen művelődési és előrehaladási mozgalom szülte e lapot is. Nem akart az hatalmi tényező lenni senki kezében, csupán csak egy eszköz a haladás szolgálatában. Egy organum, melynek hasábjain a bennünket érdeklő mindennapi, de azért reánk nézve nagyfajosságú kérdések felvetetnek és megbeszéltetnek. Sorról-sorra, a mint az idők és szükségletek azokat felszínre hozzák.

Eszköz akart lenni e lap, mint eszköz a távira kifeszített sodronya, melyen keresztül a naponként felmerülő események, gondolatok és ideák a közönség érzelmeibe és gondolkodásába belevitetnek. Tér akart lenni, mint volt Rómában a hajdani forum, az a néhány száz négyszögölnyi tér, melyen a Róma érdekeit aggódó polgárok gondolataikat egymással kicserélték, polgártársait alkalmatlanságra és tevékenységre buzdították.

Egy lapnak hivatása, hogy to-

haszontalan vásári portékára. Sándor Lőrincz talán megvakult, hogy nem látja, hogy leendő veje homloka olyan sima, mint a tükör, holdtöltét mutatja a feje bubja. Boriskát pedig csak tavaly eresztették a lányok közé. Majd felnyílik még a szeme, de már akkor késő lesz.

Gergő Ábris szomorú szívével már a hetedik határban ballagott. Itt hagyja ezt a várost. Oh, bár csak a várossal együtt távolodnék szívtől a bubánat. Ugy elmegy világgá, hogy a híret sem fogják hallani. Szülővárosa nevét is elfelejtse? Barátai? Azt se tudják, hogy volt. Edes anyja? Kiperdült a köny fekete szeméből és zokogva sohajtott: „Az se lászom többé.” Szeretője? Agyába tolt minden vére erre a gondolatra. Hiszen ő már akkor elfelejtette, mikor még látta.

Ki a városból. Hiába hívogatsz te csilagos torony, kicsi templom. Ti kicsi fehér házak, barátságos utcák, nem halljátok többé Gergő Ábris vidám nótázását. Felejts el engem. Ne mondj soha, te jó öreg asszony, hogy a fiad voltam valaha, mert megszakad a szívem. Itt hagylak valamennyiteket, a nélkül, hogy egyikőtöktől is elbucsztam volna, a nélkül, hogy közöletek csak egyet is megöleltem volna. Megyek. Magam sem tudom hová. Megyek, a merre a két szemem visz.

Leült az utszélen egy korhad, vén fűz árnyékába és tenyerébe temette arcát. Valami úgy égte belől és nem tudta megmondani, hogy mi. Elmegy és nem jön vissza többé. Nem akarja látni a más boldogságát

vább vigye a gondolatokat és együtt-
 érzésre és együtt-működésre bírja a
 „Róma sorsáért aggódó polgárokat!”

De ahhoz első sorban az kell, hogy ilyen polgárok legyenek! Gondolkodó, tevékeny és áldozatkész polgárok!

Hogy nálunk voltak ilyenek, azt a lefolyt tíz év története fényesen bebizonyította. Az örömkönyve csillan fel szemünkben, ha azokra az alkotásokra gondolunk, a melyeket a mi kicsiny társadalmunk e rövid tíz év alatt létrehozott. Ilyen eredménydus munkásságra — kimondhatjuk azt büszkén — hasonló körülmények közt élő társadalomban alig találunk példát! Egyesek és az osztársadalom megtette itt mind, a mivel csak a közügynek tartozott! Megtették az öregek, a kik fiatal lelkesültséggel küzdöttek és az ifjak, a kik bölcs mérséklettel és nemes kitartással fáradtak a közügy szolgálatában.

De nem az érdemet keressük mi most, hanem keressük csupán a levonható tanulságot. Azt a tanulságot, hogy mi módon és milyen eszközökkel volt ez a fényes eredmény elérhető?

Egyes-egyedül csak társadalmunk állandó összetartása által.

Látjuk más helyeken a visszavonást, az egyenlenséget és az éles viszályokat, melyek a társadalom legjobb erőit az egymás elleni harcban kötik le és emésztik fel. Látjuk a közöletek azt az elsatnyulását, melyet az ily viszályok másutt előidéznek. És akkor kell, hogy áldjuk a sorsot, hogy mi ezektől a harczoktól meg voltunk mentve. Hogy mi munkánkat és tevékenységünket békén a közügynek szentelhettük. Hogy mi küzdelmeinkbe soha az elkeseredésnek és a sértett hiúságnak érzetét bele nem vegyítettük.

Kicsiny társadalom csak is ekként képes az alkotások terén megmaradni,

mikor az ő szíve tele van keserőséggel. — De nem.

Erre a gondolatra felvette fejét és indulatosan felkiáltott: „De nem!” Visszamegy. És elbucszik attól a leánytól úgy, a hogy megérdemli. Mert ha ő most elmegy bucsutlan, szóvalan, az a vén Csóka Simon nagyokat fog kacagni rajta, valahányszor annak a leánynak ajkát csókolja. Megborzadt arra a pusztá gondolatra is. Nem, Boriska lelkem, nem úgy alkudtunk. Azt tudhattam volna, hogy az asszonyi hűség szalmaláng.

— Én rajtam ne nevessem senki. Hiszen, ha világ végére mennék is, még oda is hallanám gunyos nevetésüket. Nem vagyok én arra való. Jaj neked, te vén, aszalt körte, ha én rajtam nevetni mersz! Visszamegyek és elbucszom tőletek, amugy kedvem szerint. Aztán nevessetek, ha meg is halok bele.

Daczosan fordult vissza és a városka felé irányította lépteit. Agyában esatát vonta egymással a zavarosnál zavarosabb gondolatok. Izmaít valami duhajkodási vágytól érzé feszülni. De hogy is tudta a fejét erre az utra adni. Épen úgy tűnik fel, mintha szökni akart volna Csóka Simon elől. Erre aztán majdnem maga is elnevette magát.

Fekete szárnyu este ereszkedett a környékre, mint valami nagy denevér, mely meg akarja lopni az Urnak védelme alatt pihenők véréit. Köröskörül az ég és a föld egyformán fekete. Nem lehet a föld határát az ég peremétől megkülönböztetni. A szeptemberi szél kísérteties hűgősséggel szalad

mert az nem bírhatja el a személyi harcot is az elvi küzdelem mellett.

És ha azt kérdezzük, hogy ebben a küzdelemben lapunk betöltötte-e a maga hivatását és megtette-e a maga kötelességét, akkor erre a kérdésre azt hisszük nagy szerénységgel nélkül lehet igennel válaszolnunk.

Mert ha egy lap hivatása az, hogy a termékenyítő ideákat felszínre hozza, azokat megvitassa és keresztülvitelük érdekében küzdjön: akkor ezen hivatását lapunk hűséggel és kitartással kívánta betölteni. Mert nem volt olyan nagy horderejű kérdés, melyet a legilletékesebb egyének hozzászólásával lapunk teljes részletességgel meg ne vitatott volna, melynek érdekében ne iparkodott volna lapunk egy-egy rést bontani, azt egy-egy lépéssel előre vinni és kivitele érdekében szívós harczot folytatni.

Ha pedig egy lap egyik főkötelessége abban áll, hogy a társadalom összhangzó működését meg ne zavarja, de sőt ellenkezőleg a társadalmi erőket a közös ész érdekében összetömörítse: akkor ismét ezen kötelességünk hűséges teljesítését egész büszke önérettel említhetjük fel. Mert a lefolyt tíz év alatt sohasem engedték felburjánzó lapunkban a személyes támadások és izetlen ellenségeskedések harczát, mely mint a tűz lassan tova szokott terjedni és egyszerre az egész társadalmi életet lángra szokta lobbantani. És hogy az elkedvetlenedés és szétbomlás be ne következék: a közügyek tárgyalási módorában a legszigorúbb objektivitásnak hangját tartottuk mindig szem előtt.

Meglehet, sőt ugyis van, hogy mindezzel a lap érdekessége, némely t. olvasó szemében vesztett. Mi magunk is nem egyszer éreztünk vágyat belevágni az élesebb és zajosabb akkordok közé, kiemelni jobban az ellentéteket, kiszínezni élesebben a hiá-

keresztül a határon, itt-ott belekapaszkodva a fák megrázkult fűrtéibe.

Még messze a város. Ábris letért az országútról s gyalogösvényre tévedt. Mit bánta ő, melyik uton megy, csak hamarabb visszaérjen. Ment, sietett. A lelkét mardosó kétségbeesés izztá visszafelé. A városból jövő szél suhogásában rémes meséket hallott az elvesztett boldogságról. S az egész valója megborzadt belé. Oh csak vissza! Csak vissza!

A láthatáron, mint ragyogó csillag lobbant fel valami csodálatos, mely tűzű fény. Körülötte fényes ködök hullámzóttak. Talán a város utolsó házainak valamelyikéből sugárzik a fény. Bizonyosan valami jó öreg anyóka imádkozik a fiáért, a kit elvittek a múlt őszzel katonának. Vagy valamely beteg gyermek melett virraszt a gondos anya. Vagy tán éppen haldokló ágya mellett a kis asztalkán ég az a méces, mely keresztül sugározva az ablakon, beletör a nagy éjszaka sötétébe.

Ábris gyereknek minden gondolata abban az egyben pontosult össze, hogy az a város. Meggyorsította lépteit. Majdnem futott. De a fény azért mindig egyenlő távolban maradt előtte. Örjögve futott utána és az szaladt előtte.

Egyszer érzé, hogy a talaj süpped alatta. Hideg veríték gyöngyözött homlokán. Bele jutott a „ezigánykai ingovány“-ba. A szvetlinocoz hamis nyomra esalta.

A szvetlinocoz rossz jel. Csak azoknak jelenik meg, a kiket valami balsors fenyeget.

TÁRCZA.

A mi kis városunk.

A város naplójából kijegyezte egy lévai krónikás.

XII.

A szvetlinocoz.*)

Elbámult az egész város, mikor hire ment, hogy Csóka Simon, ez a negyvenéves gavallér, megkérte a Sándorék kisebbik lányát, a kőkényszemű Boriskát. De még a szájukat is nyitva felelték a nagy bámulattól, mikor azt hallották, hogy az a vén, farkas Sándor Lőrincz nem sajnálta odaadni ezt a fakadó bimbót annak a korán meghervadt csalánnak. Én edes Istenem! Hát akkor lehet-e csodálkozni, ha a szegény Gergő Ábris gyerek elbusult fejével nekiment a világnak. Őzvegy, edes anyja már három nap híret se hallotta. Hej, te büszke, gögős Sándor familia, meg is ver az Isten benneteket mind a két kezével. A szegény asszonynak nem volt több, csak ez az egy fia, azt is elüldözték tőle. Nem szégyenli magát az a két vén ember így alkut kötni egy fiatal leány boldogságára, mint valami

* A mi vidékünkön az a szvetlinocoz, a melyet máshol lidéretűznek, vagy halygó tűznek neveznek. Szvetlinocoz tót szó, az igaz, de tudják a magyar nevéit is. Az elposványosodott határ valóságos fészke volt azelőtt a lidéretűzéseknek, melyek a lecsapolás után végleg ki-
 aludtak. A város határában valóságos tavak voltak, melyeket elborított a nád és káka. Felette pedig mindenféle vízinvényekből egész sűrű támadt, a melyenről Jókai mesélt, a Szent-Anna taváról. Ha barom beletévedt ilyenbe, azt többé nem látta senki. Ugy eltemette az ingovány, hogy még a nyomára sem akadhat.

nyokat és fenforgó visszasságokat: de ez az inger és ez a vágy, mely a pillanatnyi hatás és külső siker kedvéért nem egyszer esábitónak tűnt fel, elmúlt a távolabbi és a valódi cél szemeltartásánál. A mely cél — mint érintettük — nem az ellentétek felkeltésében, nem a társadalmi élet összhangjának megzavarásában, nem a köztevékenységre hivatottak elkedvetlenítésében, hanem ellenkezőleg: az erők tömörítésében, az ellentétek elsimításában és az egy célra való közreműködésben állott.

De mindezzel nem akarjuk mondani, hogy nem lehetett volna és nem lehetne jobban is teljesíteni a szerkesztéssel járó kötelességeket. — Sőt meg vagyunk róla győződve, hogy igen is lehetne; és azért el vagyunk tőkélye átengedni a tisztet a következő évtizedre másnak, a ki hivatást és kedvet fog érezni magában annak betöltésére. Új idők új embereket kívánnak. Ezt a munkát, mely nagy mértékben munus publicum, kell hogy kézzel-képre vegye át egyik generáció a másiktól.

A cél nem szűnt meg. A lap fentartása ma ép oly szükséges, mint volt tíz év előtt. A haladásban nem lehet stagnáció. Új szükségletek merülnek fel, új feladatok állnak elő, melyek érdekében a szellemi harcot a sajtó terén megvívni a jövőben épp oly szükséges lesz, mint volt az a múltban. — És különösen az anyagi erőforrások gyarapítása, új produktív tényezők létesítése és a meglevők intenzívebb művelése, az ezekhez szükséges utak és módok megválasztása stb. oly nagy feladatot képez, melyet egy helyi társadalomnak és sajtójának a jövő évtizedekben nagy kitartással kell szolgálnia.

De legyen bármi a cél, a harc és küzdelem meg nem szűnhet. Azért a sajtó és társadalom egyaránt kell, hogy megtegye a maga kötelességét a jövőben is.

Mi a multa nézve nyugodtak vagyunk, a jövőben pedig bizunk. Ezen bizalmunkat alapítjuk a tíz év tapasztalatára, a mi közönségünknek a közügyek iránt tanusított lelkesültségére, áldozatkészségére és általában nemes idealizmusára. Ez mint egy nagy teremtő faktor viszi előbbre a mi közéletünket a jövőben is.

Ezen lap a maga szerény eszkö-

zeivel pedig készségesen áll a közönség rendelkezésére továbbra is, annak jóakaratóból és elismerésből merítve az erőt a következő évtized küzdelmére.

Azon reményben, hogy annak a küzdelemnek sikere és eredménye mindnyájunkat ki fog elégteleni: ajánljuk magunkat és lapunkat a t. közönség további jóindulatába.

Léva 1890. decz. 26.

Kiemeltem, hogy a város és közönségnek jólétét mindannyiunknak — a közönség, közgyűlés és tanácsnak — vállvetett munkásságától várom, de hiába lenne mindezen tényezők küzdelme és áldozata, ha nem volna, ki ezeket áttekintse, felfogja és a kitűzött célra öntudatosan s biztos kézzel vezérelje.

A társadalmi mozgalmak vezetője kell, hogy a társadalomból emelkedjék, de azoknak, mennyiben a közhatóság körét érintik, sulyt kölesönözni, egyáltalán pedig tért előkészíteni és egyengetni, azonfölül az összes köztevékenységet vezetni — a polgármester hivatása.

S ha visszatekintünk azon lapokra, melyeken városunk hatóságának csak mindennapi tevékenységi körét és anyagát részleteztem, ha meggondoljuk, hogy hány magán és közérdekű kérdés szálaít láttuk ott összefolyni, ha nem tévesztjük szem elől, hogy a folyton fokozódó igények jövőben az eddigieknél, tehát lehet mondani a mindennapiaknál, sokkal fokozottabb s rendszeresebb munkásságot követelnek nemcsak, de folyton új és új kérdéseket, a megfontoltnak és tevékenységnek új anyagát vetik a felszínre, s ha tudjuk, hogy a vezetés célirányos és biztos — csak úgy lehet, ha figyelme mindenre kiterjed, mindenben előmegy s mindent ellenőriz: indokoltak találandjuk, hogy jövőben a polgármestert azon teendő-kön felül, miket maga a községi, úgy némely speciális — ipari, közoktatási, közegészségügyi stb. — törvények egyenesen az ő hatáskörébe utalnak — csupán a vezetéssel s implicite az ellenőrzéssel és reprezentálással bizzuk meg.

A zászló hordozása adja a szellemet s a küzdelem egységét, az ellenőrzés a gyorsaságot és pontosságot. A reprezentálás mikéntje városunk közjelentőségű sulya fel, illetve elismertetésének s annak, hogy a város részére mindenben, pl. a küszöbön álló országos reformok létesítésénél is, az őt megillető suly és hely biztosítsák, nem kiesnyelendő tényezője.

A főjegyző a városi közgyűlések árvaszéki és tanácsülések, bizottsági értekezletek jegyzőkönyveit vezesse; a jelen-

Mintha azt akarta volna mondani Ábris gyerekeknek: „megállj!” Az ingovány közepéből fényes, fehér ködöt látott felemelkedni. A ködből lassankint egy alak yált ki, mely mindig tisztább és tisztább lett előtte. Az alak felemelte kezét, mintha könyörögne, hogy forduljon vissza. Ne keserítse a szívét még inkább, hanem menjen messzire, minél messzebbre s lehet, hogy talán meg fogja találni a mit keres, a feledést.

— Nem. Vissza nem megyek. Inkább ez az ingovány legyen jeltelen temetője összetört szívemnek. Nekem mindegy, rossz jel vagy nem. Már rosszabb sors ugy sem érhet, mint ért. Vissza kell mennem, ha ég és föld összeszakad is. Eibusuzom tőle ugy, a mint illik.

Most már tudta magát tájékozni. Kivergődött a posványból s visszament az utra. Mintha valaki a sarkában lett volna a fülebe suttogva: „Fordulj vissza!” A szvetlinoc rossz jel. De mit törődött ő a rossz jellel? Elvesztett ember ő már magára és a világra nézve.

A városka csendes volt. Ugy aludt, mintha valami láthatatlan dajka altatta volna el csodás, méla dallal. Ábris léptei visszhangzottak az éjszakában. A mint lefordult az ismerős utcán, mely valamikor oly kedves volt neki, fényt pillantott meg az egyik házban, mely egykor paradicsom volt reá nézve.

— Még most is fenn vannak. — Suttogta komoran maga elé. — Bizonyosan vendégük van. Vagy talán most tartják a lakodalmat. Most köszönti fel a násznagy az általános csend közepette az új párt. Most fog inni az egész vendégsereg az ő egészségükért. Oh, ti nem is gondoljátok, hogy ki fog inni még ma a szép menyasszony és vőlegény egészségére!

Felkacagott. És kacagása rémes bor-

zalommal tölté el valóját. Megijedt önmagától. Hisz ez nem az a szelid Ábris gyerek, a ki esténként az édes anyjának, a szegény özvegynek a bibliából szokott olvasni. Ez nem az a szelid fiu, a ki annak a gyöngye, kis leánynak olyan alázatos, hű szolgálja volt mint egy kutya. Ez nem ő. Nem, nem. Én Istenem, ne vigy minket kíséretbe!

Ez nem lakodalom. A lakodalomban nincs ilyen halotti csend. A menyegzői vendégek kurjongatása meghallatszik a város egyik végéről a másikra. Hát ki virraszt itt ilyen késő éjszakán? Ki nem tud itt aludni most? Kit nem hagy pihenni háborgó lelkiismerete?

Az ablakok fehér függönyökkel voltak eltakarva. Csak annyi hasadék volt épen, a melyen félig-meddig kivehesse a szobában levő tárgyak vonásait. Benézett. És rémitő kétségbeeséssel ugrott vissza. Mintha koporsót látott volna a szoba közepén felállított ravatalon. A koporsóban pedig ünneplő ruhában egy fiatal leány feküdt sápadtan, lecsukott szemekkel és imára kulcsolt kezekkel.

Ábris berohant a szobába.

A szvetlinoc csakugyan rossz jel volt. A mire nem gondolt, bekövetkezett váratlanul, mint a villámcsapás. A halottas szobában nem volt senki, csak a halott. Az pedig nem tudott semmiről semmit.

Ott lerogyott a szoba közepén, a koporsó mellett.

— Hát szerettél? Igazán szerettél és ezért kellett meghalnod én letört gyöngyvirágom! Nem akartál lenni a másé, inkább meghaltál. És én a világba akartam menni. S ha most elmegyek, azt hiszem, hogy te most talán boldog vagy, hogy elfeledtél. Boacsás meg, tán azt is elhíthtem volna, hogy megszálltál. Pedig te voltál a legjobb, a leghivebb a világon.

A halott keze után nyult, hogy meg-

teéseket, felterjesztéseket szerkeszse, vigye a hivatalos levelezést; rendezze, rendben tartsa a városi levéltárt, ellenőrizze az irodai személyzetet s kiadványozást.

Az aljegyző helyettesíti — akadályoztatása esetén — a főjegyzőt s vezeti az adó- és ezzel összefüggő ügyek mechanikus részét.

Szervezendő négy rendes, fizetéses tanácsnoki állás.

Az első tanácsnok legyen a polgármester helyettese, békebíró, az árvaügyek s a tanáchoz, vagy a közgyűléshez felebbezett ügyek előadója, szerkeszse a szabályrendelet-javaslatokat.

A második tanácsnok legyen az árvaszék rendes ülnöke s — a rendőri ügyeket, úgy a polgármester hatáskörébe törvényileg, az első tanácsnok ügykörébe szabályrendeletileg beosztott tárgyakat kivéve — a városi hatóság hatóságához tartozó összes (politikai, pénzügyi, közigazgatási, vagyoni, ipari, katonai stb.) ügyeknek előadója és vezetője.

Két rendes tanácsnok teljesítse a szakképzettséget nem igénylő tanácsmegbízásokat, kiküldetéseket.

Bizonyos számú — mondjuk nyolc — csak napidíjban részesülő, s a tanácsülésen szavazattal nem bíró tiszteletbeli tanácsnok szakképzettséget nem igénylő ügyekben, mint kiegészítő végrehajtó, felügyelő közegek alkalmaztassanak (helypénz-szedés, közmunkáknál, felügyelet stb.).

A rendőrkapitány, mint a rendőrség főnöke, kizárólag rendőri ügyekkel foglalkozzék és pedig egy melléje beosztott irnokkal, mint esetleg öt helyettesítő, de rendszeresen segítő alkapitánnyal. Ez irnok vezetné a rendőrségi könyvelést és nyilvántartást is.

A pénztári hivatal álljon a pénztárnokból és ellenőrből, kik kizárólag a pénzkezeléssel foglalkozzanak.

Szervezendő egy irnoki állás. Ez irnok vezesse — a rendőri ügyeket ide nem értve — az összes hivatalok iktató-, kiadó- és segédkönyveit, a nyilvántartást, kiadványozzon, irattározzon, gyakorolja a díjnokok felett a közvetlen felügyeletet.

Rendszeresítsék egy városi végrehajtói s négy díjnoki állás.

Utóljára hagyam a számvevőt.

Rendszeres községi háztartás szakképzett számvevő nélkül nem képzelhető.

A számvevő az összes községi vagyonekat, jövedelmeket és tartozásokat nyilvántartás; azok csorbitatlan fentartására, illetve rendszeres behajtására, illetőleg kifizetésére felügyeljen. Ő legyen a községi

esókolja. És az hideg volt, mint a jég, mozdulatlan, akár egy darab fa. Az újján arany karikagyűrű volt. Ábris ajkaihoz emelte a kezét, azután ismét összetette imára, a mint volt. Tekintete az arany karikagyűrűre esett, mely ragyogott a gyertyák fényében.

— Erővel huzzák az ujadra ezt is. Ez az ő gyűrűje. Nem volt erőd te gyöngye lélek, hogy a szemébe vágd annak a nyomorultnak, ki szíveink közé állott. Még a koporsóba is azzal fektettek be, hogy ne lehessen nyugodalmad még a porban sem. — Azt akarták, hogy még a sirban se legyen enyém. Nem ugy Sándor Lőrincz uram! Az előhöz jussod volt, mert a tied volt. De a halott az enyém. Vegye vissza a gyűrűjét, a ki adta. Ne bántsák ezt a szegény, jó halottat, a ki még a légynek sem tudott vétetni. Nem elég, hogy összetörték a szívét! El innen ezzel a gyűrűvel! Enyém ez a halott! Akár temessenek is melléje. Add ide azt a gyűrűt édes lelkem.

Szeliden megfogta a kezét és lehuzta újjáról a gyűrűt.

Kivülről hangok hallatszottak.

— Valaki járt itt.

— Ugyan ki járt volna?

— Halottam, mikor nyílt az ajtó.

— Csakugy képzelődik kedves Csóka Simon uram.

Mikor benyitották a halottas szoba ajtaját, Csóka Simon odamutatott Ábris gyerekre, ki halaványságban nem sokat különbözött a koporsóban fekvő halottól.

— Nos! Képződtem-e?

Sándor Lőrincz azonnal felismerte az idegent. Indulatosan kiáltott rá:

— Hát neked mi keresni valód van itt?

Ábris megzavarodva emelte fel fejét, s daczosan felelt vissza.

háztartásnak, a költségvetés s a költségvetés egyes rovatai betartásának hivatott ellenőre, befolyjon az egyes pénztári anyag érvényesítésére, a pénztári vizsgálatokra, a számadások felülbírlására, a költségvetés összeállítására; végül gyakoroljon ellenőrzést a számkezelés minden ágában, ugy a kezelés, mint a könyvelés tekintetében.

Még azt jegyzem meg, hogy a polgármester részére biztosítandó azon jog, hogy az ügyköröket, kivéve a pénztári, rendőri, számvevői személyzetét, ideiglenesen a fentiek-től eltérőleg beoszthassa s módosíthassa, de mennyiben ezen eltérés a főjegyző, vagy a két tanácsnok valamelyikére vonatkoznék a közgyűlésnek, különben pedig a tanácsnak utólag leendő indokolt jelentés kötelezettsége mellett.

Azt hiszem, hogy ily szervezet mellett a város ügyeinek kezelése elérné a kívánható rendszerességet, gyorsaságot és pontosságot s hiszem azt is, hogy az ezen szervezet által involvált költségvetési kiadási szaporulatnál sokkal nagyobb lenne azon előny, mely a város hatóságának ily összeállításából nemcsak a községre, mint olyanra, de annak egyes polgáira is háramlanék.

És most megkísérlem az eddigiekből kiindulva egy rendszeres szervezési szabályrendeletet összeállítani azon reményben, hogy enne: azok, kik közigazgatásunk újjászervezését ohajtjuk s ezt már a legközelebbi jövőben valósitani kívánjuk, talán némi hasznát fogjuk venni.

Csekey Vilmos.

Budapest, 1890. december 26-án.

— Az osztendő végén. — Olyan elszámolás féle. — Az év története. — Az ország állapota. — A munkásokról — Két főhercegnő násza. — Az országgyűlés. —

Hát elmegy ez is. A kalendáriomcsináló már régen elfelejtette. A történelem a mi feljegyezni valót talált benne, feljegyezte. Az idő pedig végképen kitörli. Volt és nincs. Hiába hasonlítják az időt a szekör gördülő kerekéhez. Én nem adok semmit arra. A forgó kerék vissza-meg visszatér egy és ugyanazon pontra, de az idő, a mint egyszer kilépett a nyomból, nem jő az vissza többé soha, de soha. Ez aztán az, a mi hideg borzalommal tölti el az ember lelkét. Ez az, a mi fáj, mert ez a sebese rohanó idő maga az elmulás. Nem az fáj, ha egy-egy kedves halottunkat temetjük, hogy meghalt. Nem az, hogy oda tesszük abba a szük sirba pihenni. De az, hogy volt és nincs és nem lesz többé. Az, hogy emlékezvén az együtt eltöltött napokra, vissza nem idézhetjük többé az elmúlt időket, melyekben ő is közöttünk volt. Oh, nincs valami borzasztóbb, megrendítőbb, mint az elmulás gondolata!

Az esztendő vége van. Tegnap még az újlesztendő hajnalának örültünk, ma már az ó-év haldoklását siratjuk. Hol vagytok

— Bizonyára nem kegyelmedet, Lőrincz gazda.

Simon odaugrott a fuhoz és megragadta karját.

— Hát ez mi a kezében? Azért jöttél ide, hogy megrabdold ezt a halottat

— Azt is maguk üzték a halálba.

— Nem az a kérdés most. Hol vetted ezt a gyűrűt? Lehuztad ennek a halottnak az újjáról. Lőrincz gazda, kelmed a tanum. Meg akarta lopni a halottat. Szép öcsém, ezért ugyan kár volt visszajönnöd, mert te bizony belekerülsz még ma a dutyiba. Hej! Emberek! Ide! Vasat ennek az embernek kezére, lábára, mert ez itt tolvaj, a ki megrabolt egy halottat.

— Kétszer se mondja!

— De bizony mondom. Visznek a vármegyére. Ülni fogsz.

— De nem addig, míg meg nem mutatja az utat a pokolba!

Torkoslag ragadta Csóka Simont. Lőrincz gazda rémülten futott ki a szobából. Egy pillanat és a lárma talpon volt az egész utcza. De mikor berontottak, már két halottat találtak a szobában. Egyik a koporsóban, imára kulcsolt kezekkel. A másik a pusztá földön, a küzdelemben megmerevült tagokkal.

Ábris gyerek pedig ott állt a halottas szoba közepén.

— Tegyenek rám vasat, kezemre, lábamra. Vinni sem kell. Elmegyek én magam is a vármegyére.

Csakhogy már nem vihették fel a vármegyére, hanem csak a temetőbe, mert reggel ott találtak felakasztva a börtön ablakának rostélyára.

Nem hiába mondták, hogy rossz jel a szvetlinoc.

ti szerettem, kik tavaly ilyenkor szent karácsony napját, Szilveszter estjét velem ünnepelték? Egy esztendő, csepp az élet tengerén! És mégis vajmi sok az emberi szívnek, melynek mindig utjában áll a végzet. Hányan vannak, a kik már nem sirnak az ó-év haldoklásán nem örülnek az újév derengő hajnalának! Mert megsemmisültek a futó esztendővel. Milyen szomorú a visszaemlékezés szemben az elmúlás, a megsemmisülés gondolatával.

Az esztendőnek vége van. Ezt az esztendőt is kitörlik az évek szakadatlan sorából. Ideje van, hogy mindenki számot adjon ez esztendei viselt dolgairól. No, én megvallo, ez esztendőben ugyan nem sokat tettem. A mit tettem is, az csak nagyon keveseknek volt hasznára. Mert az irás — értvén alatta a komponálást is — mestersege az, a mi legkevesebb hasznát hoz annak, a ki folytatja. A heti eseményekről beszámoltam pár sorban rendszeren a lapok olvasóinak. És szívesre tett kézzel mondatom, hogy sohasem füllentettem. A mi volt is levelemben, az sem a reporternek róható fel hibául, hanem annak, a ki kifundálta. Mert, ámbátor az író tevékenysége gyakran nem egyéb, mint a czifra hazugságok művésze, én sohasem kerestem azt, a mi szép, csak a mi igaz. Ezért volt az, hogy én a magam kommentárjával sohasem kísértém a híreket, adtam azokat úgy, a mint hallottam és olvastam. Noha sok esetben igen tanácsos lett volna keresni a publikumnak a szája ízét. Az igazságot a modern felfogás nem szereti az ő antik mezeitelenségében látni. Ha látja is, akkor is köpenyvet vagy legalább fügefalevelet borít reá.

Különben ebben az esztendőben volt elég nevezetes és elég nem nevezetes esemény. Ma egy esztendeje sok halottja volt a nemzetnek. Hogy eltemették, ismét a régi kerékágásbaa voltunk. Márcziusban Tisza, a szabadelvtűk generálisa, lemondott a miniszterelnökségről és beállt saját táborába közlegénynek. Hogy Szapáryval, az új előlülével, mennyit változtak a viszonyok, azt talán szükségtelen elmondanom. Ámbátor Weilerle pénzügyminiszter számítása szerint az ország finanziaális állapota eddig el nem ért eredményeket mutat javulás tekintetében. Persze a kulisszák mögött azért nagyon felszaporodott az adóprás a végre- és jégrehajtók nagyröme. No de se baj, több is veszett Mohácsnál.

Az idén a munkások is nagyban apelláltak emberi mivoltukra és nagyban tüntettek. Mintha egész nyáron semmi dolguk sem lett volna, hol sztrájkoltak, hol meg nagy négyülest tartottak a városligetben. A zászlóikra ökölnyi betűkkel írták jeligéjüket: „Nyolcz órai munka, nyolcz órai szórakozás, nyolcz órai pihenés.“ Ámbár ha ez az elv törvénybe iktattatik, nem tudom, hogy nem megint csak a munkások fog-nak-e ellene sztrájkolni. Annyi bizonyos, hogy sommi iránt sem viseltetnek oly anynyira ellenszenvvel, mint a gépek iránt. Azt azonban nem gondolják meg, hogy még a parasztember is géppel dolgozik. Mert a kapa csak oly gép, mint akármily más. Csakhogy az egyik komplikáltabb, mint a másik. Különben pedig azt is tekintetbe vehetné, hogy a gépek által a mit veszt, mint termelő, nyer, mint fogyasztó. Ez pedig igen fontos tétel a nemzet gazdaságában.

Valami világhírű esemény nálunk alig történt. Legfeljebb az, hogy két főhercegnőnk ment férjhez. Mária Valéria királykisasszony Ferencz Szalvator főhercegehez. Ischlen tartották esküvőjüket. Margit főhercegnőt pedig Budán eskette össze a hercegprimás Thurn-Taxis Albert herceggel. A két ifju pár boldogan él, mert itt inkább a szívek, mint az érdekek fonták a lánczot férfi és nő között, nem tekintve hercegi és hercegnői mivoltukra.

Különös törvényt az országgyűlés sem hozott. Nagyobb vitát csak a költségvetés idézett elő. A megküzdött harez után becsukták a viaskodás színhelyét, az ország-házat. A honatyák már otthon töltik az ünnepeket, élvezve a pihenés és semmit-tevés kellemes órait. Noha egyik másíknak ugy sincs dolga egész esztendőben. Legalább azzal vigasztalhatják magukat, hogyha nem is aktiv, de szenvedőleges szerepet még is játszottak az általános harc közepett.

Nálunk a plus serpenyője az akeziák mérlegén mindig úgy is magasabban áll, mint a minus. Mikor lesz ez megfordítva, az aztán a gordiusi csomó. Itt is mondhatnánk, hej! ha vissza lehetne tolni az idő szerét legalább négy-ötszáz esztendővel!

A mai boldog, ujesztendei kívánság csak ugy lenne jó, ha beteljesednék s nemcsak pro forma maradna. Hanem azért, ha pro forma is, nem lévén alkalmam újévig találkozni én is szívből mondok e sorok olvasóinak: **B o l d o g u j é v e t.**

Fővárosi levelező

Különfélék.

— **Lapunk jelen számával befejeztük X-ik évfolyamunkat: Előfizetést nyitunk a „Bars“ XI-ik évfolyamára. Tisztelettel kérjük ez alkalommal előfizetőinket, hogy előfizetéseik megújítása iránt e hét folyamán intézkedni sziveskedjenek,**

nehogy — késelem miatt — a lap szét-küldésében akadályok merüljenek fel. — Helyben az előfizetések eszközésével a lap kihordója bizatik meg; vidéki előfizetőink részére pedig postautalványt mellé-keltünk.

— **A karácsonyfa-ünnepélyek** ez idén sok örömet hoztak kicsinyeinknek. Az első ü n n e p é l y t a zárdában vasárnap tartották meg nagy számu közönség jelenlétében, mely az óvodás kis fiúk és leánykák számára rendeztetett az igalmas növérek által. A díszesen felékesített és dusan megrakott karácsonyfáról minden gyermek megkapta, a mit neki szánt a kis Jézus. A díszes jelmezekbe öltözött fiúcskák és leánykák versiket szavaltak szüleik örömeire és a közönség nagy gyönyörűségére. — A második ü n n e p é l y e n, mely szerdán tartott meg, az iskolás leányok szerepelték két gyermekszínműben, melyek egyike „A z á r v á k k a r á c s o n y e s t j e t e“, a másik „K a r á c s o n y i j á t é k“, cím alatt színtrekerülve sok élvezetet és gyönyört szereztek a közönségnek, mely jórészt a szülőkből és a tanügy nagyszámu barátaiból állott. Legmeghatóbb volt a városház nagy termében megtartott ünnepély, mely valóban a z á r v á k k a r á c s o n y a volt. Többek, de főleg a nemes kebiü emberbarát Leiden-frost Gyulané öngysága szivességéből körülbelül 36 gyermek lett teli ruhával ellátva. Azonfelül több apró holmit osztottak ki közöttük, hogy ők is örüljenek a szent karácsony ünnepének. Az árvák közönete legyen az a köny, mely hálás szemekben felelilgott akkor, midőn felöltöztettek. Megható látvány volt, midőn egyik vagy másik gyermek az adományt átvette, elfogultságában sirva fakadt. — A S t e f á n i a á r v a h á z karácsonya is szépen sikerült a jöszivü neögyelet pártfogása alatt. Az árvák a nagy karácsonyfa alatt egészen elfeledték, hogy nekik nincsek szerető szüleik, a kik gondoskodjanak arról, hogy hozzájuk is eljöjjon a kis Jézus. A nemes tett önmagában leli dicséretét; legyenek árva a jótékonyság gyakorlói.

— **Közgyűlés.** A lévai kaszinó e hó 21-én, ma egy hete tartotta meg ez évi rendes közgyűlését, a melyen L a k n e r László igazgató kimerítő jelentésben vázolta az év eseményeit. A jelentés szerint az együletnek jelenleg 132 tagja van. Az évi bevétel volt: 4538 frt 33 kr.; a kiadás: 3341 frt 55 kr. — A jövő évi költségvetést 3040 frt bevétel és 2820 frt kiadásban állapította meg a közgyűlés. — A tisztújítás a következőleg ejtetett meg: elnök dr. Brach Ferencz, igazgató Lakner László, aligazgató dr. Karafiáth Márius, jegyző Jaross Ferencz, pénztárnok Tibold József, könyvtárnok Kiss Gyula, ügyész dr. Kaszaniczky Kálmán, gondnok Novotny Imre. — V á l a s z t m á n y i t a g o k: Báthy László, Batizy Gusztáv, Belesák László, Csekey Flóris, Gyenes József, Holló Sándor, Huberth Vilmos, Kondé János, Leidenfrost Tivadar, Mácsay Lukács, dr. Medveczky Károly, Medveczky Sándor, Ordódy Endre, Schwarz György, Szabady Gyula, Szabó Lajos, Szakmáry Endre, Toóth Zsigmond. — **L e t á r i é s z á m v i z s g á l ó b i z o t t s á g:** Bellan Adolf, dr. Klein Jakab és Merkader Alajos.

— **Kinevezések.** A magy. kir. igazságügyi miniszter Szecsányi Cajétán törvénytűk jegyzőt az ipolyági kir. járásbíróshoz albiróvá, Patay Sándor járásbíróshoz díjnokot a verebélyi kir. járásbíróshoz végrehajtóvá nevezte ki. — Gratulálunk előléptetésükhöz!

— **Baleset** érte postahivatalunk egyik buzgó levélhordóját, L á h n e r Danielt, ki karácsony-estjén az utcán oly szerencsétlenül esett el, hogy egyik lába két helyen is eltörtött. — Ez alkalomból arra hívjuk fel az általa kiszolgált közönséget, hogy a szokásos újévi honoráriumot részére fentartani s felgyógyulása után — mint jól megérdemelt jutalmát — egyedül neki legyen kegyes átadni.

— **Tombolya-estély.** S z t a n e k Béla, az „Oroszlán“ vendéglő bérloje, — mint értesülünk — Szilveszter-napján a vendéglő éttermében zártkörű és tréfas tombola-estélyt rendez. Az estély, mely 8 órakor veszi kezdetét, igen kedélyesnek ígérkezik.

— **A lévai elagottak** menháza részére kaptunk C s e r e i József kegyesrendi tanártól 1 frtot, mely összeget neki K a p p Sándor egy Amerikából érkezett angol levél tolmácsolásáért ajánlott fel. — Az összeget szétosztás végett — a ház gazdasszonyának adtuk át.

— **A besztercebányai iparkamara,** a melyhez a mi vármegyénk is tartozik, e hó 15-én tartotta meg alakuló ülését C s i p k a y Károly alispán és miniszteri biztos elnöklete alatt. A kamara elnökévé megválasztották F l i t t n e r Károlyt, a besztercebányai takarékpénztár igazgatóját s az ottani posztógyár-részvénytársulat alelnökét; a kereskedelmi osztály elnöke Borbély Lajos vasgyári vezérigazgató, s az iparosztály elnöke Verebélyi Imre, a zölyomi hajlitott fabutorgyár tulajdonosa lett.

— **Iskolai jégpálya.** A vallás-és közoktatásügyi miniszter utasította a középiskolák igazgatóit, hogy a növendékek számára jégpályáról gondoskodjanak. E rendelet legelső végrehajtója a budapesti második kerületi

leányiskola igazgatósága volt, mely az iskola mellett levő városi telken létesítette a jégpályát a fővárosi tanács szivességéből. Hogy városunkban, — a hol 300 körül a növendékek száma, mily szükséges ily jégpálya, annak magyarázatához bizonyára nem kell kommentár. Mi még azon természetadtalönyben is részesülünk, hogy nem szorulunk mesterséges jégpályára, mert ott a Percz, annak elég nagy a kiöntése, csak el kell separtetni a havat.

— **Az idei télről** azt jósolja egy belga csillagász, hogy nagyon hideg lesz. A tudós férfi szerint körülbelül hat hétig dermesztő lesz a hideg, azután pedig több napig sűrűn fog havazni. Márcziusig folyvást kemény telünk lesz, ha ugyan hitelt lehet adni a jóslatnak.

— **A közös hadsereg** és a honvédség beszállásáról szóló törvény rendelkezéséhez képest a honvédelmi miniszter az utóbbi öt év alatt-dívott lakásbérek tekintet-bevételével 1891. évi január hó 1-étől 1895. évi december hó végeig terjedő öt évi időtartamra újra osztályozta az ország városait, mely osztályozásnál Léva a hetedik osztályba jutott.

— **Egy négylábú zenekritikus** él Darmstadtban és Carónak hívják. Ez a kutya oly házban nőtt fel, melyben a család a zenét szenvedélylyel művelte. A házi ur violoncellon játszott és a nyolczhangu orchester karnagya volt. Caro, az mindig megszökött a házi kar zavaros melodiája elől, azonban a házi ur kényszeríté, hogy közvetlen a széke mellé feküdjék. Csakhogy a dirigáló epés véralkattal bírt s valahányszor valaki elhibázta, nagyot akart ütni a székre vonójával, de csak mindig a szegény Carot bökte oldalba a zene íteme szerint és ilyenkor az rövid üvöltéssel tört ki. A gyakran oldalba lökött kutya idővel megtanulta a hamis és tiszta hangot megkülönböztetni és mindannyiszor vonított, valahányszor egy hamis hangot hallott és ez által megmenekült a házi ur ütése elől. Ily módon vált a Caró zenekritikussá, mely nyilvános koncerteken is vonított, valahányszor hamis hangot hallott.

— **Házak fűrészporból.** A technika nagy-szerű haladására mutatnak a fűrészporból készült házak, a mely anyaggal meglepő kísérleteket tettek a Charlottenburgi technikai főiskolában. A fűrészpört, melyet a nagy fűrészmalmok, mint hasznavehetetlen anyagot szemetre dobnak s ott nagy mennyiségben összehalmozódik, hidraulikus nyomás által — minden négyözméterre másfél millió kilogramm nyomást gyakorolva — kockakká és táblákká sajtoltják. Az így nyert anyag rendkívül szilárd, tartós és sajtóságon csekély sulyal bir. A legváltozóbb időjárásnak is ellenáll és tűzbiztonsága majdnam teljesnek mondható, a mennyiben egy 7 centiméter nagyságu darab 5 óra hosszat a legerősebb széntűznek kitéve sértetlen marad. Előnye még abban áll, hogy fűrészelhető és különböző színekben előállítható s különösen díszítményekre igen alkalmas.

R Ö V I D H I R E K. — **A kereskedelmi miniszter,** mint a lapok írják, azzal a tervvel foglalkozik, hogy Budapest és Bécs között villamos vasutat létesítsen, a mely ezt az utat 2 1/2 óra alatt tenné meg. — **Uj miniszter.** O r e c z y Béla báró, a király személye körüli miniszter állásától felmentetvén, helyette Szögyény M a r i e h László külügyi oszt. főnök lett kinevezve. — **Hontvármegye** főispánjává, mint hírlík br. R ó z n e r Ervin neveztetik ki. — **A pápa egészségi állapotáról** ellentétes hírek érkeznek Rómából. Az egyik verzió szerint csak egyszerű meghűlésben szenved, a másik hír azonban sokkal komolyabbnak, sőt veszélyesnek állítja a pápa állapotát. — **Uj tarifa.** A szab. osztrák-magyar államvasut-társaság magyar vonalán 1891. évi január hó 1-én gyors és teherárak szállítási-ára új helyi árudíjzabás és kilométer mutató lép életbe. — **A pozsonyi dunahid** megnyitása e hó 30-án megy végbe. Az ünnepély fényét emelni fogja a király jelenléte, kinek fogadtatására Pozsony város nagyszóni előkészületeket tesz. — **A lévai kaszinóban** — mint értesülünk a hírlapok árverezése u j é v e l s o n a p j á n, d. u. 3 óra-kor fog megtartatni.

A „Budapesti Hírlap“ előfizetési főlhívására figyelmeztetjük a t. cz. olvasóközönséget.

APROSÁGOK.

— Rovatvezető Z u b a n y.

Tónika: Mondl csak apa, miért mondják, hogy anyanyelv, s miért nem apanyelv? — Apa: Mert a mamák sokkal többet beszélnek, mint az apák.

Diák: Ah Erzi kisasszony, milyen hatással van ön a kedélyemre. — Erzi: Nos milyennel? — Diák: Mikor reggel a kávémat hozza, úgy fildülök, mint... mint mikor a pénzes levélhordót látom belépni.

Ügyvéd: Kérem a tanut vallomásra megesketni. — Biró: Miért? kételkedik tán abban, hogy igazat mondott volna? — Ügyvéd: Igen, okom van rá. — Biró: S mi az, a mi arra okot ad? — Ügyvéd: A tanu vadász.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Nyilvános köszönet.

I.

A lévai takarékpénztár 1889. évi üzlet-jövedelméből Léva város polgármesteri hivatalhoz, a lévai szegények közt vallás-

külömbőség nélkül felosztandó 70 frt 33 kr-t küldött be, — midőn ez nyugtáztatik, egyszersint hálás köszönet is nyilvánítatik e nemeslelkű cselekedetért.

Léva, 1890. évi december 27-én.

Polgármester helyett

Sembery Béla,
főjegyző.

II.

A „lévai takaré- és hitelintézet“ rész-vénytársaság tekintetes igazgatósága részéről 40 frt küldetett hivatalomhoz a hely-beli szegények között leendő felosztás végett. Midőn ezen összegnek átvételét ezennel nyomatom, egyszersmind kötelességemnek ismerem, az intézetnek ezen kegyes adomá-nyáért a szegények nevében hálás köszönetet nyilvánítani.

Léva, 1890. december hó 24-én.

Kónya József,
rkapitány.

III.

A „S t e f á n i a - á r v a h á z“ karácsonyi ünnepélyére adakoztak: Szakmáry Antonia 1 frt. Leidenfrost Aurélné 2 frt. Huberth 50 kr. Schubert Pálné játéknemű. Pollak Adolfné 20 kr. Grotte 20 kr. Belesák 50 kr. B. J. 1 frt. Klain Ödönné játék. Goldbrunner Sándor 20 kr. Pletshütz Nándor 50 drb. síttemény. Csekey Flóris 50 kr. özv. Jozsefcsék Károlyné 1 kosár szőlő. Berger Adolfné 20 kr. Leidenfrost Emilia 1 frt. Bartók 50 kr. Levatic 1 frt. özv. Levatic Mártonné 1 frt. Schwarz Györgyné 50 kr. Dr. Pólya Józsefné 50 kr. özv. Dr. Victoriszné 1 frt. Medveczky Sándorné 50 kr. Ehrenfeld J. 20 kr. Vosztruháné 30 kr. Boleman Józsefné 50 kr. Czírok János füge és cukornemű. Hully Jánosné 10 kr. Ordódy 40 kr. Boleman Edéné 50 kr. Medveczky Károlyné 50 krajczárt. Edinger Jánosné 30 krajczárt. Kern Teréz 4 drb. iskolakönyvtáskát. Tóth Zsigmondné 30 kr. Gertler Antalné 20 kr. Németh E. 20 kr. Pollak Kálmán 10 doboz rajzfesték. Cserei Gyulané 20 kr. Mácsayné 50 kr. Frommer Ignáczné 50 kr. Klain Sándorné 15 kr. X. Y. 1 frt. Dr. Brach Ferencz 50 kr. Schleifer Arminné 50 kr. Mailáth Flóra 5 frt. A „Bars“ szerkesztője utján: Styaszy Antalné 8 frt. Kabina Józsefné 50 kr. Simovits József 50 kr. A Bars szerkesztője 2 frt. 50 kr.

Az árvák nevében fogadják a kegyes szívi adakozók hálás köszönetemet.

Léva, 1890. decz. 27.

Balbach Julia,
árvaházi gondnok.

IV.

A karácsonyi ünnepek alkalmából a r. kath. elemi fiú-iskola tanulói közül — Leidenfrost Gyulané urnő öngysága szives fáradozása és kegyes jótékonyága folytán — 12 tanuló teljesen felruházott s egyéb ajándékokban részesítettett, a mely emberbaráti cselekedetért egy a nevezett urnőnek, mint a jöszivü adakozóknak, a kik őt a nemes tett kivételében támogatni kegyesek voltak, — forró és őszinte köszönetét nyilvánítja.

Léva, 1890. decz. hó 26-án.

az igazgatóság.

Lévai piaczi árak.

Rovatvezető: Kónya József városkapitány.

Buza: m.-mázsánként 7 frt 20 kr., 7 frt 50 kr. Kétszeres 6 frt 80 kr., 7 frt. Rozs 6 frt 50 kr., 6 frt 80 kr. Arpa 6 frt. — 6 frt 50 kr. Kukorica 6 frt. — 6 frt 20 kr. Bab 6 frt 50 kr., 7 frt. Zab 6 frt 50 kr., 7 frt. Lencse 6 frt 80 kr., 7 frt 20 kr. Köles 4 frt 50 kr., 4 frt 80 kr.

Nyilttér.

1334/1890. szám.

Árverési póthirdetmény.

A lévai kir. bíróság, mint tlkvi hatóság köz-híre teszi, — hogy a kir. államkincstár végrehajtónak, **Uhnák Imre** végrehajtást szenvedő elleni 117 frt 7 kr. tőke s jár. kielégítés iránti végrehajtási ügyében Csejkőn 1889. évi augusztus hó 20-án megtartott bírói árverés alkalmával a legtöbbet ígéro Uhnák szül. Bajusz Julianna csejkői lakos által 514 frtban kiárverezett s még az adós Uhnák Imre csejkői lakos nevével vezetett a csejkői: 103. sz. tjkvben A I I — 8 rdsz. a. foglalt ingatlanok 2/3 részére a végrehajtató kir. államkincstár kérelme folytán az árverés 564 frt kikiáltási ában az árverési veö Uhnák szül. Bajusz Julianna kárára és veszélyére e rendelte s hogy Csejkő község bíró házához 1891. évi január hó 19. napjának délelőtti 9 órájára kitűzött árverés a lévai takarékpénztár végrehajtónak 382 frt 68 kr. tőke s jár. kielégítése végett is meg fog tartatni.

Jelen kérvény költsége 5 frtban állapítatik meg a korábbi kiárverező Uhnák szül. Bajusz Julianna ellen.

Miről: 1. Huberth Vilmos ügyvéd Léva, 2. Simonyi Béla ügyvéd Ar.-Maróthon, 3. Uhnák Imre Csejkőn,

4. Dr. Feleki Lajos ügyvéd Léva, mint az elhalt Uhnák szül. Bajusz Julianna ismeretlen örökesei részére 991/90. sz. a. kirendelt ügygondnok ezen végzéssel értesítettnek.

Léva a kir. bíróságuál, mint tlkvi hatóságuál 1890. évi július 25.

Gyenes,
kir. járásbíró.

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap.

1891. XI-ik évfolyam.

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap.

BUDAPESTI HIRLAP

Szerkesztők és laptulajdonosok: Csukssi József és Rákosi Jenő.

A „Budapesti Hirlap”-nak a hazai művelt olvasóközönség vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a magyar közönség szellemét...

A „Budapesti Hirlap” politikai cikkeinek iránya, mint eddig, ugy ezentul is mindenkor nemzeti és a pártérdekektől független. Politikai hírei széleskörű összeköttetések alapján...

Az előfizetés feltételei: Egész evre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy hora 1 frt 20 kr. Az előfizetések viáokról legczelszerubb postaltalványval eszközölhetök...

KÉPES CSALÁDI LAPOK

Szépirodalmi és ismeretterjesztő képes heti lap.

Szerkeszti: Brankovics György Főmunkatárs: Váradi Antal.

Előfizetési ára:

a „Hölgyek Lapja” cz. divatmelléklettel s a Regénymelléklettel együtt

Egész evre 6 frt. Félévre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr.

A „Képes Családi Lapok” XIII-ik évfolyamába lép az 1891-ik év első napjával. A magyar szépirodalomnak e hatalmas tényezője, a magyar művelt családoknak e szellemi kincse...

Tolnai Lajos, Mikszáth Kálmán, Komócsy Lajos, Temérdek (Jeszzenszky Danó), dr. Prém József, dr. Székely János, Inczedy László, Palágyi Lajos, Erdőy Dániel, Dengi János, Tölgyesi Mihály, Vértessy Gyula, Méry Károly, Murányi Ernő, Petri Mór, dr. Roditzky Jenő, Grosz Lajos, Csorba Palotay Akos, Szandai Zénó, stb.; Beniczky-Bajza Lenke, Bütnér Lina, Nagyvárady Mira, Kuliffay-Beniczky Irma, Harmath Lujza, Hevesiné-Sikor Margit, V. Gaál Karolina, Karlovszky Ida, Mericzay-Karossa Irma, Erzsike, stb. stb.

A „Képes Családi Lapok” az összes szépirodalmi képes heti lapok között a legélelkebb, legváltozatosabb. Tartalma az irodalom minden válfaját felöleli; képei a jelen eseményeit s a leghíresebb festők műveit mutatják be.

„Hölgyek Lapja” című s havonként kétszer megjelenő divatmelléklete a legújabb divatképeket hozza s e mellett a magyar háziasszonynak valóságos szellemi titkara, a meimybén a nevelés, az egészség, a gazdaság, kertészet, a háztartás s a konyha terén nincs olyan kérdés, a melyet ne tárgyalna s nincs olyan titok, a melybe hölgyeinket be nem avatná.

Regénymelléklete négy érdekes kötet regénnyel ajándékozta meg évenként az előfizetőt.

A „Képes Családi Lapok”-nak még a zöld borítéka is tele van mulattató közleményekkel, humoros apróságokkal, sakk-, kép-, szám-, kocka- és pont-talányokkal és szövejtvényekkel, melyeknek megfejtői érdekes jutalmakat kapnak.

A „Képes Családi Lapok” gazdag tartalma és számos melléklete daczára mégis a legolcsóbb szépirodalmi képes hetilap; éppen azért bizton számíthatunk minden honfii és honleány, minden magyar család támogatására és pártfogására. Mutatványszámokat ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal mindazoknak, kik ez iránt — legezelszerubb levelezőlapon — hozzáférnek.

A ki az egész evre szóló hat frtnyi előfizetési összeget husz krajczár csomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak két eredeti regényt küld jutalmul.

A ki öt új előfizetőt gyűjt s az előfizetési összeget egyszerre beküldi, annak elismerésül egy díszes emlék-könyvet vagy egy kiadásában megjelent regényt küld. Megrendelhető posta utalványon minden póstahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

Előfizetéseket (a hónap bármely napjától) elfogad a „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala, Budapest, Nagykorona-utca 20. sz.

KIS HIRDETÉSEK. Hirdetésekre bővebb felvilágosítást Nyitrai és Társa kiadóház ad, ki levéltel tudakozódásra postabélyeg beküldés mellett azonnal válaszol.

Állást keres egy fiatal gyakorlott gazdasági-gépkezelő, ki jó bizonyítványokkal rendelkezik. Szives ajánlatokat Szabó János Léva, Tabán, 115. sz. ezim alatt kér.

MÁRIACZELLI gyomorcsépek. Készítve BRÁDY C. védjeggyel. Elismert kiadóház, gyomororvosi és élelmezési hatósággyógyszor emészési zavarok esetében. Csak a mellékelt védjeggyel és aláírással ellátott készítmény valódi. Egy üveg ára 40 kr., nagy üveg (kétszeres) 70 kr. Az alkotó részek nyilvánosságára vannak hozva. Gyógyszertárakban kapható.

Barsi Naptár 1891. évre. Barsvármegye egyházi hatóságának — az idei évfolyam kibővítve a besztérczében a nyai egyházmegyéhez tartozó róm. kath. papság — ezimtarával, a polgári-, katonai hatóságok, intézetek, egyesületek, tanintézetek, orvosok, ügyvédek stb. névlajstromával már megjelent és 45 kr. előleges beküldése mellett bérmentesen szállítja a kiadó Nyitrai és Társa könyvkereskedése, Léva.

4963. szám. 1890. tkv. Árverési hirdetményi kivonat. Az ipolysági kir. törvszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Thuránusky Zoltán végrehajtónak Zeljenka Mária s társa végrehajtást szenvedők elleni 122 frt 60 kr. tőkeköv. és járulékaiknak kielégítése iránti végrehajtási ügyében az ipolysági kir. törvszék területén levő Felső Prandorf község határában fekvő a felső-prandorf 24. sz. tkjvben Zeljenka K talin, Zeljenka Mária, Zeljenka Pál, Zeljenka György Zeljenka Márton és Zeljenka fenezi Julianna tulajdoniul bejegyzett I 1-12 sor 19. sz. ház, udvar, kut és 3/4 rész urb. telek s megv. irtványból álló birtoknak Zeljenka Mária, Zeljenka Katalin, Zeljenka Györgyöt és Zeljenka Mártonat illető 1/6 (négy hatod) részére 364 frt 67 krban ezennel megállapított kikiált. árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi január 12. napján d. e. 10 órakor Felső-Prandorfon a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsírának 10%-át vagyis 36 frtot készpénzben, vagy az 1881. 60. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. tez. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Kir. törvszék tkvi hatósága. Ipolyságon 1890. évi augusztus hó 23-án. Novotny István, kir. törvényszéki bíró.

4974. szám. 1890. szám. Árverési hirdetményi kivonat. Az ipolysági kir. törvszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Frommer Samu és esatlakozott társa végrehajtónak Eiszler Bernát végrehajtást szenvedők elleni 152 frt 39 kr, illetve 631 frt 59 kr. tők. követeles és járulékaiknak kielégítése iránti végrehajtási ügyében az ipolysági kir. törvszék területén levő, Alsó-Fegyvernek község határában fekvő az alsó-fegyverneki 119. sz. tkjvben Kulesár János, Kulesár Sára, Kulesár István és Kulesár Zsófia tulajdoniul bejegyzett a) I 1. sor. 94. hrsz. 3. sz. a. háza udvarral és kerttel 500 frt, és az ottani 167. sz. tkjvben Eiszler Bernát tulajdoniul felvett b) I 1. sor 4. hrsz. a. 11. sz. házaak ezen tkjvben bejegyzett felerészére (másik felerészre a 264. sz. tkjvben bejegyezve) melyudvara közös a 12. sz. házával 160 frt és c) I sor 379. hrsz. a. középhegy gyümölcsös kotre 46 frtban, ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. január 8. napján délelőtti 10 órakor Alsó-Fegyverneken a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsírának 10%-át vagyis 50 frtot, 16 frtot illetve 5 frtot készpénzben, vagy az 1881. 60. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. tez. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Kir. törvszék tkvi hatósága. Ipolyságon 1890. évi augusztus 23-án. Novotny István, kir. törvényszéki bíró.

1478/1890 szám. III. Árverési hirdetményi kivonat. A lévai kir. bíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a lévai takarékpénztár végrehajtónak, Konez István bajkai lakos végrehajtást szenvedők elleni 23 frt tőkekövetelés és járulékaik kielégítése iránti végrehajtási ügyében a végrehajtást szenvedő Konez Istvánnak a bajkai 62. sz. tkjvben A I 1 rdsz. a. foglalt ingatlanban és az ott épült 13. öszs. számú lakházban való ezen végrehajtási zálogjoggal terhelt 1/2 rész tulajdoni jutalékára 303 frtban, a nagyendrédi 84. sz. tkjvben A I 1-3. 5. rdsz. a. foglalt ingatlanban való 1/2 rész tulajdoni jutalékára 229 frtban a nagyendrédi 85. sz. tkjvben A I 1-3. 5. rdsz. a. foglalt ingatlanaira 457 frtban, továbbá Gutrai Jánosnak mint az adós Konez István végrehajtási zálogjoggal terhelt jogutódának a nagyendrédi 85. sz. tkjvben átírt jelenleg a nagyendrédi 159. sz. tkjvben A I 1 rdsz. a. foglalt ingatlanára 265 frtban, végre ugyanott a nagyendrédi 84. sz. tkjvből átírt jelenleg a nagyendrédi 132. sz. tkjvben A I 1 rdsz. a. foglalt ingatlanban való végrehajtási zálogjoggal terhelt 1/2 rész tulajdoni jutalékára az árverést 132 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi január 26. napján d. e. 9 órakor Bajka és ugyanazon nap délutáni 2 órakor N. Endréd község bíró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsírának 10%-át vagyis a bajkai 62. sz. tkjvben A I 1 rdsz. a. foglalt ingatlanok 1/2 része után 30 frt 30 krt, a nagyendrédi 84. sz. tkjvben A I-3. 5. rdsz. a. foglalt ingatlanok 1/2 része után 22 frt 90 krt, a nagyendrédi 85. sz. tkjvben A I 1-3. 5. rdsz. a. foglalt ingatlan után 45 frt 70 krt, a nagyendrédi 159. sz. tkjvben A I 1 rdsz. a. foglalt ingatlan után 26 frt 50 krt, végre a nagyendrédi 162 sz. tkjvben A I 1 rdsz. a. foglalt ingatlanok 1/2 része után 13 frt 20 kr. o. értéket készpénzben vagy az 1881. LX. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tez. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Kelt Léva, 1890. június 13. A lévai kir. járásbírósg mint tkvi hatóság. Gyenes, kir. járásbíró.

2448/890. III. Árverési hirdetményi kivonat. A lévai kir. bíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Weisz Ignácztól bejelentett lévai kereskedő végrehajtónak Dr. Feleky Lajos lévai ügyvéd mint az adós néhai Dobák Gergely ismeretlen örökösei részére kirendelt ügygondnok végrehajtást szenvedők elleni 65 frt 44 kr. tőkekövetelés és járulékaik kielégítése iránti végrehajtási ügyében az adós Dobák Gergely tulajdoniul irt a lévai kir. bíróság területén levő Léva városában fekvő a lévai 83. sz. tkjvben A + 1 rdsz. a. foglalt ingatlanára és az ott épült 630/b öszsírítási számú lakházra 1175 frtban, az ugyanott A + 2 rdsz. alatt foglalt ingatlanára 76 frtban, az u. o. A + 3 rdsz. alatt foglalt ingatlanára 65 frtban végre a lévai 890. sz. tkjvben A + 1 rdsz. alatt foglalt szőlőtelekviszre 48 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1891. évi január hó 27 k napján délelőtti 9 órakor Léva n a tkvi íktató hivatalban megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsírának 10%-át vagyis a lévai 83 sz. tkjvben A + 1 rdsz. alatt foglalt ingatlan után 117 frt 50 krt, az ugyanott A + 2 rdszám alatt foglalt ingatlan után 7 frt 60 krt, az ugyanott A + 3 rdszám alatt foglalt ingatlan után 6 frt 50 krt, végre a lévai 890 sz. tkjvben A + 1 rdszám alatt foglalt szőlőtelekviszre 48 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1891. évi január hó 27 k napján délelőtti 9 órakor Léva n a tkvi íktató hivatalban megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak. Kelt Léva, 1890. augusztus 23-án. A lévai kir. bíróság, mint telekkvi hatóság. Gyenes, kir. járásbíró.